

ganſke naturligt, at man her har ſagt, at man ikke ventede, at de ſkulde blive benyttede, og Regjeringen har fra ſin Side erklæret, at den ikke agtede at benytte dem. Det forekommer mig, at der i diſſe Udtalelſer maatte ligge Garanti nof for det andet Thing til, at det kunde ſtole paa, at ſaa ogſaa diſſe Bevillinger ikke bleve benyttede. Jeg gaar nemlig ud fra, at det høie Landſthing ikke har kunnet nære Tvivl om Tilforladeligheden af den høie Regjerings Erklæring i ſaa Hende, og jeg kan ikke gaa ud fra, at det andet Thing har ventet noget ſaa hæftigt Regjeringsſkiſte, at det ſkulde indtræde inden den 31te December. Den Forſjel forſtaar jeg derfor ikke ret, men jeg vil ſøje til, at Forſlaget, ſaaledes ſom det nu kommer til os fra det andet Things Side, er eller, rettere ſagt, kan være eſter min Formening ligefrem ſkadeligt. Derſom nemlig dets Indhold ikke netop falder ſammen med den proviſoriſke Lovs, vil det eſter min Opfattelſe komme til at virke ſtadelig, thi det kommer da til at virke ſtandſende paa forſkjellige Arbejder og Foranſtaltninger, der ere bevilgede i Kraft af Afſtemninger over Finantsloven, og da er det jo klart, at da maa dette Forſlag være ſtadeligt, thi der vil jo i Finantsloven være en Mængde Arbejder og Foranſtaltninger flere eller færre, ſom ikke kunne komme ind herunder, idet de hverken kunne ſiges at være forberedte eller paabegyndte, inden Galupart af Finantsaaret er udløben, og ſom man dog meget maatte ønske i den ſidſte Galupart af Finantsaaret at ſætte i Værk, thi jeg gaar ud fra, at Arbejder ikke kunne kaldes forberedte, fordi f. Ex. en Miniſter har ſendt Tegninger og Overſlag til Finantsudvalget i ſin Tid. Jeg antager, at der viſnok ligger adſkillige ſaadanne Arbejder og Foranſtaltninger hen, der hverken kunne ſiges i Ordets egentlige Forſtand at være forberedte eller paabegyndte. Alſaa, gribes Forſlaget ind paa den Maade, at det ſtandſer ſaadanne Arbejder og Foranſtaltninger, er det et ſtadeligt Forſlag, ſom det forekommer mig, at man fra alle Sider maatte ønske bort; men gjør det ikke det, gribes det ikke ind i ſaadanne Foranſtaltninger, ſaa er det jo klart, at ſaa bliver dets Indhold netop kongruent med den proviſoriſke Lovs. Der kan kun være den Forſjel, at det kommer til at ſtandſe Arbejder, ſom ligge indenfor Finantslovens Omraade, eller ogſaa, at det falder fuldtændig ſammen med den proviſoriſke, og i begge Tilfælde vil man jo ſe, at det ikke er muligt for os at tage imod det. — Jeg kan ikke tro Andet, end at den korte Tid, ſom ogſaa det andet Thing har havt til at overveie denne Sag, har hidraget til, at der her er indløbet en Miſforſtaelſe, ſom der endnu en Gang er Leilighed til at rette. Om det kan ventes, at den vil blive rettet eller ikke, derom ſkal jeg naturligviſ ikke udtale mig. Jeg ſkal kun ſlutte med det Haab, at det maa lykkes at føre

Sagen igjennem, navnlig da der ikke vil være Tid, ſaa vidt jeg kan ſjønne, til at føre Sagen igjennem et Fællesudvalg.

Conſeilspræſidenten (Eſtrup): Jeg tror, at de fleſte Medlemmer af dette Thing nødvendig maa have det Indtryk af mine Udtalelſer igaar, at jeg med Tid undgik Alt, hvad der kunde forſtaas ſom en Formening fra min Side om, hvad det andet Thing vilde kunne ſe ſig i Stand til at gaa ind paa; det har alſaa overraſket mig Noget, naar det ærede Medlem, ſom nu ſatte ſig, vilde forſtaa Erklæringen fra min Side om, at Regjeringen vilde kunne modtage et Bevillingsforſlag i den da foreliggende Form ſom en Accept ogſaa for Landſthingets Vegne (Modſigelſe) Saa har jeg miſforſtaet det ærede Medlem. Det ærede Medlem udtalte udtryffeligt, at hvad en Regjering, udgaaet fra Landſthinget, og jeg tror endogſaa han ſagde ſom havde Sæde i Landſthinget, gif ind paa, maatte man antage, at ogſaa Landſthinget vilde gaa ind paa. — Dernæſt fandt det ærede Medlem det meget betænkeligt, at gaa ind paa den Endring, ſom Landſthinget har foretaget i Lovforſlaget, af den Grund, at det eſter hans Mening var muligt, ja ſandſynligt, at der derved kunde udelukkes nogle Arbejder og Foranſtaltninger, ſom allerede vare paabegyndte eller forberedte. Det forekommer mig, at naar Regjeringen har erklæret, at den for ſit Bedkommende ikke kan have Noget at erindre imod denne Tilſtand, ligger det paa Regjeringens Anſvar, hvorvidt der ſker nogen Skade ved, at en ſaadan Tilſøining kommer. Jeg vil udtale her, at min Stilling lige over for de forſkjellige Forſlag til en midlertidig Bevilling ene har været den, hvorvidt Bevillingen, given i den og den Form, var brugelig, for at jeg ogſaa for mit Bedkommende kunde hidrage, hvad jeg formaadede til, at en Overenſtomſt maatte kunne komme tilſtede mellem Thingene, eller i alt Fald for ikke at lægge nogen Hindring i Veien derfor, idet jeg villig har erkjendt Brugbarheden af Alt, hvad der i Virkeligheden er fremkommet og er forekommet Regjeringen at være brugbart.

Boſen: Jeg tror ganſke viſt, at den ærede Forſamling vil erkjende, at den høitærede Conſeilspræſident ikke har forſtaet mine Udtalelſer med Henſyn til Regjeringens Forhold til Landſthinget. Jeg har ikke antydnet, at Regjeringen her ſkulde have erklæret ſig paa Landſthingets Vegne med Henſyn til det Forſlag, vi have behandlet, det har jeg ikke talt om, jeg har kun ſagt, at Regjeringen har accepteret det for ſit Bedkommende ſom et brugbart Forſlag, og jeg ſjøede da til, at paa Grund af Regjeringens Stilling til Landſthinget, maatte man være berettiget til at vente, at man derfra nogenlunde kunde ſlutte ſig til, hvad det andet Thing under Forhold ſom